

opusdei.org

Irina Saprionova

Irina Saprionova, russisklærer ved Nasjonaluniversitetet i Kasakhstan, forteller om hva Opus Dei har kommet til å bety for henne.

10.09.2008

Jeg tilhører den generasjonen som hadde sin barndom, ungdom og tidlig voksen alder mellom seksti- og nittitallet, altså i Sovjetunionens tid.

For å forstå min generasjon (og ikke bare min) er det viktig å påpeke at man tok fra oss muligheten til å bli

kjent med Gud, være hos Ham og tro på Ham.

Til tross for at mine foreldre var ortodokse kristne, kunne de, av velkjente grunner, ikke la sine døtre bli døpt. Vi, mine to søstre og jeg, ble døpt som voksne på 90-tallet, for da kunne folk i frihet og uten frykt bygge opp sitt forhold til Gud. Jeg tror at min historie er ganske vanlig. Hundrevis av mennesker fra de ulike land som tilhørte Sovjetunionen kunne fortalt den samme.

Men, og det vil jeg fortelle senere, den virkelige forandringen i mitt liv skjedde da jeg på min vei ble kjent med folk fra Opus Dei. Det var mennesker som kom til å få en stor innflytelse på mitt liv og definitivt endret det. Det er sikkert ingen tilfeldighet, det var Guds vilje.

Spesielt imponert ble jeg av prekenen fader Josemaría Escrivá holdt i messen han feiret 8. oktober

1967 på Navarras universitet.

Prekenen hadde som tittel: ”Å elske verden lidenskapelig”, og jeg leste den i ett strekk uten å kunne legge den fra meg; den var som risk luft i den tunge atmosfæren vi levde i: ”at det kristne kall består i å gjøre et episk dikt ut av hverdagsprosaen. Det ser ut som himmelen og jorden forenes ved horisonten, mine barn. Men det er ikke slik: det er i deres hjerter de virkelig forenes, når dere lever deres vanlige liv på en hellig måte...”

Det virket enkelt, men hvorfor hadde jeg ikke tidligere kommet på denne tanken, som var så enkel og selvinnlysende? I Opus Dei har jeg blitt kjent med virkelige mennesker av kjøtt og blod, mennesker som lever i harmoni med Gud uten å ta avstand fra verden, mennesker som står midt i verdens aktiviteter og problemer, for eksempel i arbeid og

studier. Og jeg forsto at jeg også kunne leve slik.

Jeg har lest alle bøker av den hellige Josemaría som er oversatt til russisk, og i disse har jeg funnet det som manglet i mitt liv: jeg har funnet svaret på spørsmålet: Hvordan skal jeg leve?

Og nå, når jeg er medarbeider i Opus Dei, har jeg forstått at jeg kan regne med alle medlemmers åndelige hjelp og bønn, at jeg selv må være apostolisk og ikke får lukke meg inne i min egen lille verden. Jeg har forstått at jeg ikke skal være fornøyd med det jeg har oppnådd, for man må stadig vokse, utvikle seg åndelig og stadig gå videre. Som den hellige Josemaría skrev: "Når du begynner å leve et overnaturlig liv, gir Gud deg den tredje dimensjonen: dybden, og på kjøpet relieff, tyngde og volum." Når jeg trenger hjelp, tar jeg ofte min tilflukt til den hellige Josemarías

forbønn, jeg ser på hans portrett og tror at han hører meg og absolutt vil hjelpe meg, noe han nylig gjorde, da jeg var nødt til å bli operert flere ganger.

Nå kan jeg absolutt overbevist si: ”Jeg har fant det jeg ikke viste at jeg søkte. Jeg har funnet Gud, som for meg er som luften som jeg trenger for å puste. Og i Opus Dei har jeg forstått at vi ”finner denne usynlige Gud midt i de synlige og materielle jordiske tingene”. Tilslutt kan jeg bare tilføye at jeg endelig er lykkelig.

.....

pdf | dokument generert automatisk fra
<https://opusdei.org/nb-no/article/irina-sapronova/> (19.03.2026)